

ΟΙ ΕΠΙΔΡΟΜΕΙΣ

(Πίναξ του Κέσελ)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ OCTAVE MIRBEAU

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

(Ένα φρικτό όνειρο)

Όλημερίς άγριος βοριάς φυσούσε. Ό ούρανός ήταν βαρύς και σκοτεινός και τὰ ζοράκια, καταδιωστιά, φτερούριζαν, φεύγοντας μακριά. Τώρα βρέχει. Άκούω τὸ νερό που σπάζει από τὰ λούζια και χτυπάει στὰ τζάμια τοῦ δωματίου μου... Δέν συνλογίζομαι τίποτε...

Μ' ένα βιβλίο μπάνοιχτο ἐπάνω στὰ γόνατά μου, κάθωμαι μπροστά στοῦ τζάκι, όπου λάμπα ή πρώτη φωτιά τοῦ χειμώνα... Τὸ βιβλίο μου γλιστράει κάτω, μὰ δέν έχω πειά τή δύναμη νά σπύσω, ν' ἀπλώσω τὸ χέρι μου και νά τὸ ξανατάρω... Νοιώθω ένα μούδιασμα στόν ἐπιτό μου... Τώρα ἀκούω ἀκαθαρσίτους θορύβους...

Έξαρνα, τὸ παράθυρό μου ἀνοίγει κα' ένας ἀνθρώπος που δέν τὸν ξέρω καθόλου, παρουσιάζεται μπροστά μου. Δρασκελίζει τὸ πρόβάζι, μπαίνει ήσυχα στην κἀμαρά μου και κάθεται δίπλα μου. Αὐτός ὁ ἀνθρώπος έχει πολύ μακριά μύτη, φοράει πράσινη ρεντιγκότα κα' ένα πλατύφυρο καπέλλο. Μοῦ κάνει νόημα πὸς θέλει νά μου μιλήση. Τὸν ἀκούω...

— Δέν ξέρετε, μοῦ λέει, πόσο ἀσχημὴ εἶν' ή γυναίκα μου. Εἶνε τόσο ἀσχημὴ, ὥστε όταν βγαίνουμε περίπατο μαζί τις Κυριακές, οἱ διαβάτες γυρίζουν και μὰς ζητᾶζουν σαρκαστικά. Σέ ήλικία δεκαοχτοῦ χρόνου, φαινόταν σάν νά ήταν σαράντα. Εἶχε μάτια σβυμένα, μύτη πλαγουτσωστή και χοντρή, χεῖλη χοντρά, σαγόνι τεράστιο. Αὐτὸ ήταν και εἶνε τὸ πορτραῖτο τῆς γυναίκας μου. Προσθέστε, ὅτι εἶνε ἀδύνατη, τόσο ἀδύνατη που όταν φυσάει δυνατός ἀνεμος, λυγίζει σάν τὸ καλάμι!...

Θά με ρωτήσετε βέβαια, γιατί τὴν παντρεύτηκα... "ὦ, ναι, γιατί;

Μήπως ξέρετε κανείς γιατί παντρεύτηκα, γιατί ἀγαπάει, γιατί δέν ἀγαπάει, γιατί κάνει τὸ πᾶγμα αὐτὸ κα' ὄχι ἐκεῖνο, γιατί ἔη τέλος; Μήπως ξέρετε κανείς τίποτε;

"Ήμουν ήσυχος και τόσο εὐτυχισμένος, ὅσο μπορεῖ νά εἶνε ένας ἀνθρώπος που δέν έχει χρήματα και που εἶνε καταδικασμένος σ' ὅλη του τῆ ζωὴ νά ἐργάζεται σ' ένα ἱπουργεῖο. Δέν εἶχα φροντίδες, δέν εἶχα στενοχωρίες, δέν εἶχα εὐθύνες κα' ὅλα αὐτὰ ήσαν ή μόνη εὐτυχία που μποροῦσε νά φιλοδοξῆ ένας φτωχὸς διδάσκολος, σάν και μένα.

Πόσες φορές στο γραφείο μου δέν ἔκλαπα, καθώς θυμώοουν τὸ τερατιώδες πρόσωπό της...

Όταν σκέφτομαι τὸ γάμο μου, καταλαβαίνω ὅτι μ' ἀνάγκασαν νά τὸν κάνω τὰ χέρια τῆς γυναίκας μου, αὐτὰ τὰ ἐπύροχα χέρια, τὰ μακριὰ και νευρόδη, με τὰ λυγρὰ δάχτυλα, αὐτὰ τὰ χέρια που μιλούσαν, που χαμογελοῦσαν και που γοήτευαν, σὰς βεβαίωνω...

Τὰ χέρια τῆς μ' ἔκαναν νά μὴ βλέπω τῆ φροῆ τῆς και τὴν ἀσχημία τῆς. Έξ ἄλλου δέν τὴν κἀπταξα ποτὲ στοῦ πρόσωπο... Δέν ἔβλεπα, παρὰ τὰ χέρια τῆς... Μιὰ μέρα τῆς χάρισα ένα δαχτυλίδι, δεμένο με δύο μαργαριτάρια λευκά. Έ λοιπόν, τὰ δύο αὐτὰ μαργαριτάρια στὸ χέρι τῆς, μοῦ ἔκαναν τὴν ἐντύπωση δύο διακριῶν εὐτυχίας κα' ἐξοστάσεως...

Όταν τὴν ὡδήγησα μπροῦς στοῦ βιοῦ τοῦ ἡμετέρου, ήμουν βέβαιος πὸς ή γυναίκα μου ήταν ή ὀρασιότερη γυναίκα τῆς γῆς, κα' ἂν μοῦ μιλούσε κανείς για τὴν ἀσχημία τῆς, θά με ξάρηναιζε τόσο, σάν νά εἶχε ἀποκαλέσει τέρας τὴν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου.

Ἄλλοιμοιο ὅμως! Η ποιητικὴς αὐτῆς παρασθήσεως διαλύθηκαν πολύ γρήγορα. Τὰ χέρια τῆς γυναίκας μου ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο μας χάθηκαν και δέν ἔβλεπα πειά παρὰ τὸ φρικτὸδες πρόσωπό τῆς, τόσο φρικτὸδες, ὥστε θά ήθελα νά ήμουν τυφλὸς για νά μὴ τὸ βλέπω. Συγγενὸς δέν ἀργησα ν' ἀντιληφθῶ, ὅτι ή γυναίκα μου ήταν τὸ πὸ δυσάρεστο, τὸ πὸ γελοῖο, τὸ πὸ κακὸ πλάσμα που μπορεῖ νά συναντήσει κανείς στόν κόσμο. Μοῦ ἔλεγε πάντα λόγια σκληρὰ και μοῦ ἔκανε σκαρπές. Ήταν ἀδύνατος νά μείνω πέντε λεπτά κοντὰ τῆς, χωρίς νά μου σπῆση καρδιά. Τὰ λίγα γυαλιὰ που εἶχαμε, τὰ ἔκανε ποιμήματα στοῦς καννάδες αὐτοῦς. Έχω ἀκόμα τὸ σημάδι που μοῦ ἔκανε, πετάγοντάς μου με πτοῖλια κοιταξέφαλα. Οὔτε φρά μὸς εἰσμάζε, οὔτε τὰ ρούχα μου ἔπλενε και, πολλές φορές, γυρίζοντας ἀπ' τὸ γραφεῖο μου, ἔπρωγα μονάχα ένα κομμάτι ξερό ψωμί και τυρὶ.

"Ὅλ' αὐτὰ δὲ τὰ ἔκανε, γιατί δέν κέρδιζα πολλὰ χρήματα. Η γυναίκα μου ήθελε πολλὰ λεπτὰ κα' ἐγὼ, δυστυχῶς, ήμουν πολύ φτωχός. Δέν κέρδιζα τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπ' τὸ μισθὸ μου.

— Έχεις χρήματα; μοῦ ἔλεγε ἀδιάκοπα. Μοῦ κερδιάζονται χρήμα-

τα... Πότε, επί τελους, θα έχης χοήματα ;

Μ' αυτά τὰ λόγια με καλημέριζε, μ' αυτά τὰ λόγια με καληνύχτιζε. Αὐτὰ τὰ λόγια ἔβγαζαν ἀπ' τοὺς στεναγμούς της, ἀπ' τὴ μαυρία της, ἀπ' τὰ δεινά της...

Τὰ ἤθελε δὲ τὰ χοήματα γιὰ τὰ λουσα της... Μολονότι ἦταν ἄσχημη, αὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζε νὰ εἶνε προμερὰ κοζέττα. Ἦσαν ἢ πὸ ἄσχημη καὶ ἢ πὸ κοζέττα γυναῖκα τοῦ κόσμου...

Περιπτεῖ νομίζω νὰ σὰς πῶ, πὸς ἔπειτ' ἀπ' ὧ! αὐτὰ, ὅλος μου δὲ μισθὸς πήγαινε στὰ δικὰ της ἔξοδα. Ἀγόραζε φτεασίδια, μικροδῆς, ποῦδρες, κτλ. Ὀλόκληρη τὴν ἡμέρα της τὴν περνοῦσε μεροστὰ στὸν καθρέφτη...

Μολονότι, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ἰκανοποιῶ τὶς γελοῖες ἰδιοτροπίες της, εἶχα κόψει κάθε ἔξοδό μου, ἐν τούτοις, προκειμένου νὰ πληρῶσο το νότα, ἀναγκάζομαι νὰ δανείζομαι ἀπ' τοὺς φίλους μου.

Εἶμα βέβαιος πὸς θ' ἀρχίσετε νὰ με κοιροδεύετε, νὰ ἐγκατέλειπε μιὰ τέτοια γυναῖκα, θὰ τὴ σκότωνα ἴσως... Ἐγὼ ὅμως εἶχα ξαναρχίσει νὰ τὴν ἀγαπῶ. Καὶ τὴν ἀγαποῦσα τόσο πὸ πολλῶ, γὰ πὸ ἄσχημη καὶ πὸ τερατώδης γυνὸταν μὲ τὸν καιρὸ. Ἐνοιῶθα πὸς ὑπέφερε τόσο, ἐπειδὴ ἡ φύσις τῆς εἶχε στερήσει κάθε τι πὸν μπορεῖ νὰ ζήσει μιὰ γυναῖκα εὐτυχισμένη... Οἱ θνητοὶ της, ἡ μαγία της, τὰ μαγικά της πὸν μὸν ἔκανε, ὅλα τῆς τὰ συγχωροῦσα καὶ κατηγοροῦσα τὸν ἑαυτὸ μου, τὸν ἑαυτὸ μου μόνο, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσα νὰ τῆς ἀγοράσω ἕνα βραχιόλι ἢ ἕνα φάρμακον, πὸν τόσο τὸ λαχταροῦσε...

Τὴν ἀγατοῦσα, ὦ! ναί, τὴν ἀγατοῦσα γιὰ τὴν ἄσχημία της, γιὰ τὴ φροῖη της... Πόσες φορὲς τὸ γραφεῖο μου δὲν ἔκλειπα, καθὼς θυμῶμον τὸ τερατώδες πρόσωπό της...

Τότε ἀκριβῶς προσπαθοῦσα νὰ τῆς κἀνω τὴ ζωή σου τὸ δυνατὸν πὸ γλυκαῖ. Προσπαθοῦσα νὰ βρῶ συμπληρωματικὲς δουλειές, γιὰ νὰ κερδίζω περισσότερα πὸς χροῖν της. Ἐνας συμβολαιογράφος μὸν ἔδινε καὶ τοῦ ἀντέγραφα τὰ συμβόλαιά μου. Κρατοῦσα ἐπίσης τὰ λογιστικά βιβλία μιᾶς πλουσίας φιλιάνθρωπος κυρίας. Ἐπὶ ἐφρὰ δόλοκληρα χροῖνα περνοῦσα τὶς νύχτες μου ἐργαζόμενος, κοπιόμενος μὸς μιὰ ὥρα, μὴν τρώγοντας, σπάζοντας ἀπ' τὴ δουλειά, μὴ εὐτυχιόμενος γιὰτὶ δὲν μποροῦσα νὰ δώσω στῆ γυναῖκα μου καμιὰ ἐκατοστὴ φράγκα ἐπὶ πλέον ἀπ' τὰ συντηθιμένα, τὰ ὅποια ἐκείνη ἔδεδνε σὲ ποιμνίδες καὶ σὲ ποῦδρες.

Μὰ δὲν ἄλλαξε καθόλου. Ἡ ἀπατήσις της ἦσαν πάντοτε ἡ ἴδιες. Ἡ σκηνές, ἡ φιλονεικίες, οἱ θνητοὶ της ἔξακολουθοῦσαν. Ποτὲ δὲν τῆς πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, νὰ μ' ἀνταμεινῇ μ' ἕνα γλυκὸ βλέμμα, μ' ἕνα καλὸ κ' ἔνθαρμυτικό λόγο. Μὲ καταδίωκε πάντα, φωνάζοντας : «Χοήματα!... Θέλω χοήματα!...»

Ἐνομεταξὺ ἡ ἡγεια μου κλονιζόταν κ' ἔχανα σιγά—σιγά τὶς δυνάμεις μου... Μοῦ ὀχόντουσαν συχνὰ λιποθυμίες, ἡ μνήμη μου ἔσβινε. Μιὰ μέρα τέλος γύρισα σὰτι μου μὲ πυρετὸ καὶ φτύνοντας αἷμα...

— Ὁραὸ κ' αὐτὸ! φώναξε ἡ γυναῖκα μου. Αὐτὸ μὰς ἔλειπε, νὰ κρεββατοῦνης. Καὶ τὰ χοήματα πὸν μὸν κρεμῶζοντα, πὸν θὰ τὰ βρῶ; Ποῦ θὰ τὰ βρῶ ;... Κάνε ὅτι θέλεις!...

Ἀκούγοντας νὰ μὸν μιλάει γιὰ χοήματα, ξανατυθῆκα, ἐνῶ ἡμουν ἔτοιμος νὰ πλαγιάσω, καὶ βγήκα ἔξω.

Ἦταν νύχτα. Ἡ βροχὴ ἔπεφτε στοὺς δρομους παγωμένη. Ἐβῶδιχα πλάι στοὺς τοίχους, γιὰ νὰ σερρῶζομαι κάθε τόσο σ' αὐτοὺς καὶ νὰ μὴ πέσω κάτω. Τὸ κεφάλι μου ἦταν φλογισμένο. Στάθηκα μιὰ στιγμή σ' ἕναν πιάζο πὸν ἔσταζε ἀπὸ νερὸ, καὶ τόση ἦταν ἡ κατάπνοσί μου, ὥστε οὔτε τὸ κροῦ, οὔτε τὴν ἡγασία ἐνοιῶθα. Δὲν αἰσθανόμουν πειά, παρὰ ἀόριστα τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα.

Ὅλα περνοῦσαν μεροστὰ μου μὲ σκῆματα μεροδεμένα. Καὶ ὅμως στ' αὐτὰ μου ἀνηγοῦσαν σὰν καμιάνας τὰ λόγια τῆς γυναῖκας μου : «Θέλω χοήματα! Πολλά χοήματα!...» Μὰ πὸν νὰ τὰ εἰριονσα ;

Θυμῆθηκα τότε, ὅτι ἕνας συνάδελφός μου ποῦ ἱπυχοῦντο εἶχε πάρει τὸ ἴδιο ποσὸν τριάντα χιλιάδες φράγκα, κληρονομιά κάποιας θείας του, τὰ ὅποια εἶχε

φυλάξει, καθὼς μὰς εἶπε, μέσα σ' ἕνα μικρὸ ἔπιπλο. Ἦξερα τὸ σὰτι τοῦ φίλου μου καὶ μὸς ἀπ' τὴ βροχὴ ἔβλεπα. Ὄνε σὲ φραντασία, τὸ μικρὸ ἔπιπλο κοντὰ στὸ τζάκι...

Σηκώθηκα ἀπ' τὸν πιάζο, ἐνῶ ἡ θύελλα δυνάμονε ὀλοένα... Πὸς ἔφτασα ὡς τὸ σὰτι τοῦ φίλου μου, ἀπὸ ποιοὺς δρομους, μέσα σὲ πόση ὥρα ; Δὲν ἔφερω, δὲν θυμάμαι τίποτε...

Ὁ φίλος μου μὲ δέχτηκε μέσα στὸν δωματίο του.

— Ἐτομιαζόμουν νὰ κοιμηθῶ, μὸν εἶπε...

Ἐκείνη τὴ στιγμή τὰ μάτια μου ἔπεσαν στὸ μικρὸ ἔπιπλο. Μοῦ φάνηκε μεγάλο, τόσο μεγάλο, ὥστε γέμισε ὅλο τὸ δωματίο, τριποῦσε τὸ ταβάνι κ' ἔφτανε ὡς τὸν οὐρανό... Σκότωνα νὰ ξητήσω χοήματα ἀπ' τὸ φίλο μου, χίλια φράγκα μονάχα. Μὰ δὲν τοῖμωσα. Ἐκείνος, σκῆμῶνος κἀνω ἀπ' τὸ τζάκι, δυνάμονε τὴ φωτιὰ πὸν κόντετε νὰ σβύση.

Τότε, ἀπέναντι στὸ τραπέζι τῆς τουαλέτας, εἶδα ἕνα ξυράφι.

Ὅχι, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴ συνέβη τότε κ' ἀναρωτιέμαι κἀνω ἂν ὧ! αὐτὰ δὲν εἶνε παρὰ ἕνας φριχτὸς ἐφιάλτης.

Ἀρπάζοντας τὸ ξυράφι, ὄρησα μ' ἕνα πῆθμα κατὰ τοῦ συντρόφου μου, τὸν ἔτριξε κάτω ἀπὸ τὴν ἔπαισα ἀπ' τὸ λαμῶ. Αὐτὸς προσπαθοῦσε ν' ἀμυνθῆ καὶ φώναζε πνιγμένα :

— Ζοῦς!... Ζοῦς!... τρελλάθηρες ;

Τότε, μὲ μιὰ δυνατὴ ξυραφιὰ τοῦ χόρισα τὸ κεφάλι ἀπ' τὸ κορμὶ, τὸ ὅποιο σταφάρησε ἐπὶ μερικὰ δευτερόλεπτα.

Ἐπειτα ἔπαισα τὸ ἔπιπλο ἔπιπλο, γιὰ νὰ πάρω τὰ χοήματα. Ὁ συνάδελφός μου δὲν μὰς εἶχε πει ψέματα. Ἐκεῖ μέσα σ' ἕνα σωτάρι ὑπῆρχαν τριάντα χιλιάδικα... Τὰ πῆρα κ' ἔπειτα ἔσκηνα κ' ἀρπάξα τὸ κεφάλι τοῦ φίλου μου πὸν κοιτοῦνα κάτω, πλημυρισμένο στὸ αἷμα... Κἀθήσα κατόπιν σὲ μιὰ καρέκλα καὶ τὸ ἔσφιξα ἀνάμεσα στὰ γόνατά μου... Τοῦ ἀνοῖξα τότε μὲ δυσκολία μιὰ τρύπα, μέσ' ἀπ' τὴν ὅποια ἔτρεξε ἔξω τὸ μυαλὸ του. Ὑστερα ἔχουσα μέσα στὸ ἄδειο κρονίο τὰ τριάντα χιλιάδικα...

Τὴν ἔπιπλο κατόπιν τὸ κεφάλι τοῦ συνάδελφου μου σὲ μιὰ ἐφημερίδα κ' ἔφραγα, σφραγιθοῦζοντας εὐθιμα : «Χοήματα!... Θέλω πολλὰ χοήματα!...»

Ἡ βροχὴ εἶχε πάρει τώρα καὶ κανένα μογαζὶ δὲν ἦταν περὰ ανοιχτὸ. Δὲν ἀκούγονταν παρὰ ἡ ἀνάσα τοῦ κοπιόμενου Πατρισοῦ καὶ τὰ βήματα τὸν σκοποῦν ἀστυφύλακων.

Ἐφτασα τέλος κάτωπε στὸ σὰτι μου...

Τὸ δωματίο μὰς ἦταν φωτισμένο κ' ἡ γυναῖκα μου, φροῦντας τὸ καλύτερο φορεμά της, καθόταν ξαπλωμένη σ' ἕνα καναπέ μ' ἕνα τριαντάφυλλο στὰ μαλλιά της.

Ἐπλησίασα...

Μὰ, βλέποντας τὰ ροῦχα μου καὶ τὰ χροῖα μου πὸν ἔσταζαν ἀπὸ αἷμα, ἔβγαλε μιὰ κροαγὴ καὶ, τρέμοντας ἀπὸ τρόμο, σωμάστρησε ἀκίνητη στὸν καναπέ...

Ἐγὼ ἔβγαλα τὸ κοπιένο κεφάλι ἀπ' τὴν ἐφημερίδα καὶ, ἀρπάζοντας τὸ ἀπ' τὰ μαλλιά, τὸ τίναξα δυνατὰ ἐπάνω ἀπ' τὴ γυναῖκα μου, ἔτσι πὸν τὰ χιλιάδικα μαζί μὲ κομμάτια πυκτοῦ αἵματος ἔπεσαν ἐπάνω στὸ πρόσωπό της...

Τότε τὴν κῆπταξα.

Ἦσαν σὰν ἀπολιθομένη, καθὼς εἶχε τὰ μάτια της διάπλατα ἀνοιγμένα. Καὶ φώναζε :

— Ἄ! Ἄ! Ἄ!... Πόσο σ' ἀγαπῶ ἔτσι... Καὶ πόσο εἶσα ἄσχημη...

Καὶ ἔξεπασα σ' ἀκράτητα γέλια...

OCTAVE MIRBEAU

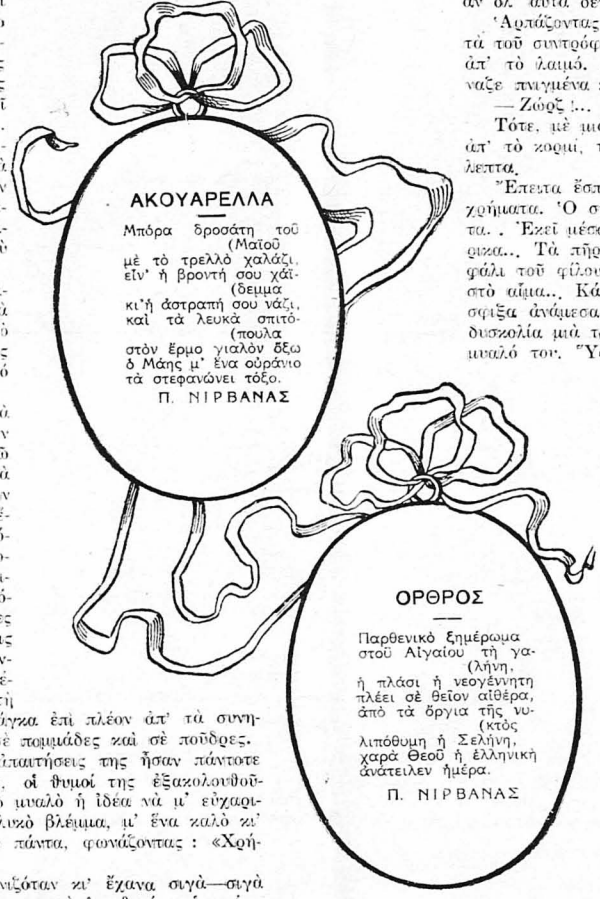
ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

— Ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά εἶνε ἕνα ὄργανο ἀτελές. Γι' αὐτὸ ἀναγκαζόμαστε νὰ βγάξουμε τοὺς ἡχοὺς τῆς χαρᾶς ἀπὸ τὴν καρδιὰ τὸν ἀνασπασαγμῶν.

Σ α τ ο μ π ρ ι α ν

Ὁ ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ ὑποφέρει τὶς χαρές, τὶς θλίψεις καὶ τοὺς πόνους ὡς ἕνα σμῆμα. Πέρα ἀπ' αὐτὸ παύει νὰ ἀισθάνεται μὲ τὴν πρώτη ἔνταση. Γι' αὐτὸ Ὁ ἔρωσ ἀποτελεῖ κ' αὐτὸς μέρος τῆς φρονήσεως.

Σ ο λ ο μ ὠ ν

ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΑ

Μπόρα δροσάτη τοῦ (Μαῖος) μὲ τὸ τρελλὸ χαλάζι, εἰν' ἡ βροντὴ σου χάει (δευμα) κ' ἡ ἀστραπή σου νάει, καὶ τὰ λευκὰ σπιτό- (πουλα) στὸν ἔρμω γιανὸν δέω ὁ Μᾶης μ' ἕνα οὐράνιο τὰ στερανέιν τοῦ.

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΟΡΘΟΣ

Παρθενικό ἡμέρωμα στοῦ Αἰγαίου τῆ γα- (ληνη) ἡ πλάσι ἡ νεογέννητη πλεῖ σὲ θεῖον αἶθερα, ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς νυ- (κτός) λιπόθυμης ἡ Σελήνη, χαρὰ Θεοῦ ἡ ἑλληνική ἀνατέλειαν ἡμέρα.

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ :
Τοῦ κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ
ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ
Ρωμάντζο, βγαλμένο ἀπὸ τὴν πλεῦσια πηγὴ τοῦ κισθη-
ματος, γραμμένο μὲ τὴν γνωστὴ δεξιοτεχνία τοῦ συγγραφέ-
ως. Ἐνα ὄρατιο εἰδύλλιο πὸν ἀρχίζει μὲ σκηνὲς τρυφερότη-
τος καὶ ξετυλιγεται σὲ ἀληθινὸ δρᾶμα, μὲ σελίδες καλλέμε-
νες ἀπ' ἔλη τὴ συγχορδία τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου.